

[Leonhard Hansen.]

givningsmagten overhovedet tog sig af det. Jeg hører nemlig til dem, som hellere havde set, at Spørgsmaalet var blevet ordnet mellem Organisationerne, og at det ikke havde været nødvendigt at tage det ind under Lovgivningen. Men Arbejdsgiverne vilde det altsaa ikke.

Jeg har jo næsten daglig Forhandlinger med Arbejdsgiverne inden for Jernindustrien, og jeg synes, at jeg kan mærke, at nu fortryder Arbejdsgiverne, at de ikke gjorde det. De vil komme til at fortryde, tror jeg, adskillige Gange endnu, hvis de ikke lærer at forstaa, at der er visse Omraader, hvor det betyder noget, at Arbejderne og Arbejdsgiverne kan blive enige uden for Christiansborg. De lærer vel ogsaa efterhaanden at forstaa, at det betyder noget, at Flertallet er blevet forandret her i Rigsdagen. Det var i og for sig Synd at sige, at Arbejdsgiverne har modtaget Loven med saadan særlig udpræget Velvilje, idet den rokker ved noget, som for dem er helligt, den rokker ved Septemberforligets § 4 og ved Arbejdsgivernes Ret til at lede og fordele. Nu da denne Lov er gennemført, skal Arbejderne tages med paa Raad. Jeg tror, det vil vise sig paa dette Omraade, som det har vist sig Gang paa Gang, at der, hvor Arbejdsgiverne og Arbejderne fandt hinanden ved fornuftig Forhandling, hvor man kunde enes om Tingene, blev det langt fra til Skade for Erhvervslivet, tværtimod.

Det er jo ogsaa rigtigt, at der er nogle Arbejdere, der har været utilfredse med denne Lov. Selvfølgelig. Det er klart. Hvor skulde man kunne tænke sig andet ved Gennemførelsen af en saadan Lov, som rørte ved enkelte Arbejdes, skal vi sige vitale Interesser, rørte ved deres Pengepung! Blandt Arbejderne er der jo nogle, der har det ligesaadan som inden for den anden Lejr, det er givet, altsaa Mennesker, som gennem Tiden har været beskæftiget meget ved Overarbejde. Jeg kender f. Eks. en bestemt Kategori, rejsende Montører, der stod med en meget lav Timeløn, men som gennem Overarbejde alligevel havde 6 000—7 000 Kr. Hvordan fik de denne Indtægt? Ved at man i god Forstaaelse mellem Arbejdsgivere og Arbejdere paaførte Overarbejdstimer. Jeg er ikke helt sikker paa, at det var saadan, at Overarbejdet altid blev udført, men nu skal selve Overarbejdet, som er udført, indføres i Firmaernes Journaler, og nu bliver det ikke lige saa let. Jeg indrømmer, at det i saadanne Tilfælde naturligvis betyder, at

den samme Aarsindtægt, som de har haft før, kan de ikke vedblivende oppebære.

De, der fra Firmaernes, Fabrikanternes Side blev holdt frem som dem, der skulde have det Overarbejde, der fremkom i Virksomhederne, ja, de er ikke glade ved denne Lov, og en Del af dem er ogsaa fornærmet over den, det er klart. Men jeg tror, at de 3 $\frac{1}{2}$ Maaneder, der er gaaet, allerede har givet en Bunke af disse Arbejdere Forstaaelsen af, hvad det var, der skulde ske, naar Loven om Forbud mod Overarbejde blev gennemført, at de Tusinder og atter Tusinder af arbejdsløse, der gik derude paa Gaden, havde Krav paa det Arbejde, der var ud over den normale Arbejdstid daglig. Lovens Hovedformaal er jo Beskæftigelse af de arbejdsløse, og Samfølelsen og Solidaritetsfølelsen hos Arbejderne kender jeg tilstrækkelig til at vide, at selv om der endnu findes nogle, som ikke synes om denne Lovs Bestemmelser, saa vil det lidt efter lidt gaa op for dem, hvad dens Betydning er.

Kravet om Loven er jo ogsaa rejst af Arbejderne selv. Paa De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling i 1931 blev der enstemmigt vedtaget en Udtalelse, som gav Udtryk for Krav om Indskrænkning af Overarbejdet og om Afspadsring. Tiden — der skal nemlig Tid til — vil vise, at Loven vil skabe Tilfredshed hos Arbejderne, naar Arbejderne opdager, hvad de gennem Afspadsringen skabte Fridage er værd. Det kan godt siges, at det naturligvis kan have været rart til Tider at kunne gaa hjem en Uge med et Supplement til Lønnen som Følge af Overarbejde, men i Realiteten betød det vel saa lidt. Det, der betyder mere efter min Mening for Arbejderne, er de Fridage, som de opnaar ved Afspadsringen af det udførte Overarbejde.

Det har voldt Vanskeligheder at praktisere denne Lov, selvfølgelig, saadan har det vel altid været, hvor Lovgivningsmagten greb ind paa nye Omraader, men Forholdene er ved at trække sig i Lave nu efter tre Maaneders Forløb. Nu tillempes man Loven efter de enkelte Organisationers og Branchers Tarv, det hele er sat i System, saadan at Fagene gennem Udvalg tilpasser Forholdene, vedtager Aftaler i Henhold til Loven, fastsætter Overarbejdsregler, enes om at søge Dispensation, hvor man mener, saadan er nødvendig. Saadan ordner det sig her, som alting jo gør, og saadan som vi for vort Vedkommende, forinden Loven blev vedtaget, har sagt, det vilde gøre det.

Vi erkender helt og fuldt, at Arbejdere og Arbejdsgivere sejler i den samme